

Echinogammarus ischnus



Märkräftan *Echinogammarus ischnus*
© Werner, HYDRA 2006

Svenskt vardagsnamn	Saknas
Vetenskapligt namn	<i>Echinogammarus ischnus</i> Arten har flera synonymer, bl.a. <i>Chaetogammarus ischnus</i>
Organismgrupp	Ordning Amphipoda, märkräftor (fylum Arthropoda, leddjur; subfylum Crustacea, kräftdjur)
Storlek och utseende	Märkräftorna har en kropp som är tillplattad från sidorna och saknar den ryggsköld man ofta finner hos andra högre kräftdjur. Äggen utvecklas i en yngelkammare mellan benen. <i>Echinogammarus ischnus</i> är en ganska liten art, hanarna blir högst 11 mm långa och honorna högst 8 mm.
Kan förväxlas med	
Geografiskt ursprung	<i>Echinogammarus ischnus</i> är av pontokaspiskt ursprung.
Första observation i svenska vatten	Arten har inte observerats i svenska vatten.
Förekomst i svenska havs- och kustområden	Arten har inte observerats i svenska vatten.
Övrig förekomst utanför ursprungligt utbredningsområde	<i>E. ischnus</i> koloniserade tidigt de centraleuropeiska floderna och kanalerna. Redan 1928 observerades den i floden Vistula. Första observationen av arten i Östersjön gjordes 1962. Idag är den etablerad i laguner i sydöstra Östersjön och även i angränsande sjöar och

	vattendrag. Arten finns också i Svarta havet, och 1995 fann man den för första gången i Stora sjöarna i Nordamerika.
Troligt införselsätt	<i>Echinogammarus ischnus</i> har avsiktligt introducerats i vattenreservoarer i floder i sydöstra Östersjön i avsikt att förbättra födotillgången för fisk. Härifrån har den sedan spridits vidare, möjligen via båttrafik.
Miljö där arten förekommer	<i>Echinogammarus ischnus</i> tolererar salthalter mellan <0,5 och ca 5 ‰. I sin ursprungsmiljö lever den vanligtvis i områden med sötvatteninflöde. Den lever på hårda substrat som stenbottnar eller i musselbäddar av zebamuslan (<i>Dreissena polymorpha</i>).
Ekologiska effekter	<p>De arter av märkräfta som är framgångsrika när det gäller att invadera nya områden skiljer sig från inhemska arter på några väsentliga punkter. De blir tidigare könsmogna, äggen är mindre (vilket tillåter dem att ha fler ägg i sin yngelkammare), de har fler generationer under en reproduktionssäsong och tolerans mot föroreningar är större. Dessutom klarar de högre salinitet i vattnet än inhemska arter.</p> <p>När det gäller <i>Echinogammarus ischnus</i> tror man att just salthaltstoleransen bidragit till att den tillsammans med <i>Pontogammarus robustoides</i>, <i>Obessogammarus crassus</i> och <i>Dikerogammarus haemobaphes</i> kommit att dominera över inhemska arter i vissa områden av de centraleuropeiska nätverken av floder och kanaler. Stora mängder utsläpp från förorenande industrier, och inte minst från gruvdrift som varit igång här under lång tid, har lett till att konduktiviteten (ledningsförmågan vilken är kopplad till salthalten) blivit förhöjd i vattendragens huvudfåror jämfört med i mindre biflöden. Däremot fortsätter inhemska arter att dominera i mindre vattendrag.</p>
Andra effekter	
<p>MER OM BILDEN</p> <ul style="list-style-type: none"> • © Werner, HYDRA 2006 www.hydra-institute.com <p>KÄLLOR TILL FYNDLOKALER OCH ARTBESTÄMNING</p> <ul style="list-style-type: none"> • E. Leppäkoski och S. Olenin, (2000) Non-native species and rates of spread: lessons from the brackish Baltic Sea, . <i>Biological Invasions 2</i>: 151–163 • NLBIF (Nederländska avdelningen av the Global Biodiversity Information Facility (GBIF) http://nlbif.eti.uva.nl/bis/amphipoda.php?selected=beschrijving&menuentry=soor 	

[ten&id=1](#)
<http://nlbif.eti.uva.nl/bis/amphipoda.php?selected=beschrijving&menuentry=soorten&record=Echinogammarus%20ischnus>

- M.E.A. Cristescu, J.D.S. Witt, I.A. Grigorovich, P.D.N. Hebert och HJ MacIsaac, (2004) Dispersal of the Ponto-Caspian amphipod *Echinogammarus ischnus*: invasion waves from the Pleistocene to the present, *Heredity*, 92:197-203.

- Detta faktablad om *Echinogammarus ischnus* skapades den 2 december 2009 av Kerstin Magnusson